

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

ABW 1994/3

UITSPRAAK

in het geding tussen:

S.F., te V.,appellante,

en

het College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente V, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Namens verzoeker heeft mr. Z. B, advocaat te V, bij schrijven van 11 januari 1994 bij de arrondissementsrechtbank te Roermond beroep ingesteld tegen het besluit van gedaagde van 10 januari 1994, waarbij verzoekers aanvraag om verlening van uitkering ingevolge de Algemene Bijstandswet (hierna: ABW) is afgewezen.

Namens verzoeker is bij schrijven van gelijke datum verzocht om toepassing van artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ten aanzien van evengenoemd besluit van gedaagde van 10 januari 1994. Het verzoek strekt ertoe, dat aan verzoeker aanstonds een uitkering als verzocht wordt verstrekt.

Onder toepassing van artikel 6:15 Awb is voornoemd verzoekschrift en met het beroepschrift op 17 januari 1994 doorgezonden naar deze Raad.

Het verzoek is behandeld ter zitting van 27 januari 1994, waar namens verzoeker is verschenen, mr. B voornoemd, en waar gedaagde zich heeft doen vertegenwoordigen door mr. Th.J.J. P, werkzaam bij de Gemeentelijke Sociale Dienst van de gemeente Venlo.

II. MOTIVERING

Ingevolge artikel 8:81 van de Awb dient te worden nagegaan of onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, vereist dat een voorlopige voorziening wordt getroffen als door verzoeker is verzocht.

Voorzover deze toetsing meebrengt dat het geschil in de bodemprocedure wordt beoordeeld heeft Ons oordeel een voorlopig karakter en is dat niet bindend voor de beslissing in die procedure.

Verzoeker, die van Marokkaanse nationaliteit is, heeft, nadat hij op 12 augustus 1993 was gehuwd met de Nederlandse A.W.J.M. J, op 16 augustus 1993 een aanvraag ingediend om uitkering op grond van de ABW naar de norm voor een echtpaar overeenkomstig het Bijstandsbesluit landelijke normering. Gedaagde heeft die aanvraag afgewezen op grond van de overweging dat verzoeker niet met instemming van de Nederlandse overheid in Nederland verbleef. Gedaagde heeft verzoeker tevens gewezen op de mogelijkheid tegen die beslissing bij hem bezwaar te maken. Bij het thans bestreden besluit heeft gedaagde afwijzend beslist op

het namens verzoeker ingediende bezwaar, waarbij wederom is overwogen dat verzoeker niet met instemming van de Nederlandse overheid hier te lande verblijft.

Hoewel naar Ons voorlopig oordeel twijfel mogelijk is omtrent de juistheid van de bij gedaagde levende opvatting omtrent de verblijfsrechtelijke positie van verzoeker menen Wij ter beantwoording van de vraag welke rechter bevoegd is van het namens verzoeker ingediende verzoek om voorlopige voorziening kennis te nemen van de aan het bestreden besluit ten grondslag liggende opvatting te moeten uitgaan.

Wij moeten dan constateren dat gedaagde aan het thans bestreden besluit een bezwarenprocedure heeft doen voorafgaan, hoewel volgens artikel 84 van de ABW zoals die bepaling vóór 1 januari 1994 luidde, de voorzieningen van hoofdstuk III van die wet niet openstonden voor een vreemdeling aan wie het niet op grond van de artikelen 9 en 10 van de Vreemdelingenwet was toegestaan in Nederland te verblijven.

Aangezien Wij van oordeel zijn dat de onjuiste rechtsopvatting van gedaagde welke ertoe heeft geleid dat gedaagde het bezwaar van verzoeker in behandeling heeft genomen en daarop heeft beslist niet ten nadele van verzoeker behoort te strekken, merken Wij de gevolgde bezwarenprocedure aan als een buitenwettelijke en beschouwen Wij het thans bestreden besluit als het na interne heroverweging genomen definitieve besluit van gedaagde op verzoekers aanvraag om bijstand van 13 augustus 1993. Wij overwegen voorts dat gezien artikel 84, vijfde lid, van de ABW, zoals die bepaling sedert 1 januari 1994 luidt, in een geval als het onderhavige slechts beroep openstaat bij de Centrale Raad van Beroep, zodat Wij Ons bevoegd kunnen achten op het voorliggende verzoek om voorlopige voorziening een beslissing te nemen.

Ter ondersteuning van zijn verzoek heeft verzoeker doen aanvoeren dat hij zich in een nijpende financiële situatie bevindt, nu zijn gezin sedert 12 augustus 1993, de datum waarop hij met J in het huwelijk is getreden, moet zien rond te komen van de uitkering op grond van de ABW naar de norm voor een éénoudergezin welke zijn partner reeds voor het huwelijk ontving en nadien heeft behouden.

Gebleken is dat aan verzoeker op 18 januari 1993 een vergunning tot verblijf, geldig tot 24 december 1993, is verleend voor studiedoeleinden, dit onder de garantstelling van zijn broer dat de kosten van verblijf van verzoeker in Nederland niet op de Nederlandse overheid zouden worden afgewenteld.

Verzoekers raadsman heeft ter zitting desgevraagd uitdrukkelijk bevestigd dat deze vergunning de grondslag van verzoekers verblijf in Nederland is blijven vormen tot 24 december 1993. Met ingang van laatstgenoemde datum is aan verzoeker een vergunning tot verblijf verleend voor verblijf bij zijn Nederlandse echtgenote en voor het verrichten van arbeid al dan niet in loondienst.

Wij stellen vast dat, ook indien de opvatting van gedaagde dat de aan verzoeker voor studiedoeleinden verleende vergunning tot verblijf van rechtswege is komen te vervallen door diens op 13 augustus 1993 gedane verzoek om wijziging van de aan die vergunning verbonden beperkingen onjuist mocht blijken, de grondslag van verzoekers verblijf in Nederland tot 24 december 1993 in elk geval aan verlening van bijstand te zijnen behoeve in de weg stond en dat gezien de garantstelling de voorziening in de noodzakelijk kosten van het bestaan van verzoeker langs andere weg dan die van bijstandverlening was verzekerd.

Uit de door gedaagde toegezonden gegevens is gebleken dat verzoeker op 4 januari 1994 opnieuw een aanvraag om verlening van bijstand heeft ingediend. Naar de gemachtigde van gedaagde ter zitting heeft verklaard zal op die aanvraag op korte termijn een beslissing worden genomen, welke naar verwachting zal inhouden dat aan verzoeker ingaande 24 december 1993 een uitkering krachtens de Rijksgroepsregeling Werkloze Werknemers zal worden verleend naar de norm voor een echtpaar.

Ter zitting is door de gemachtigde van verzoeker gevraagd om toepassing te geven aan artikel 8:86, eerste lid van de Awb. Dit verzoek is evenwel niet toewijsbaar, nu de gemachtigde van gedaagde zich daartegen heeft verzet. Ook indien tegen genoemd verzoek geen bezwaren zouden zijn ingebracht, zouden Wij geen termen aanwezig hebben geacht daarop in te gaan, nu voor de beslissing in het bodemgeschil nader onderzoek ter zake van verzoekers verblijfsrechtelijke positie en de daaraan voor de bijstandverlening te verbinden gevolgen noodzakelijk kan zijn.

III. BESLISSING

De Voorzitter van de Centrale Raad van Beroep,

gezien de Beroepswet en de Algemene wet bestuursrecht:

Wijst het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht af.

31 januari 1994